

SARAH A. DENZIL

Egyetlen LÁNYOM

Minden, amit tudott,
hazugságnak
bizonyult...

Megható lélektani
thriller meghökkentő
fordulattal

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

S A R A H A . D E N Z I L

Egyetlen
LÁNYOM

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

PROLÓGUS

HA MELLETTEM VOLNÁL, mindenért bocsánatot kérnék tőled.

Tudom, hogy cserben hagytalak, csalódást okoztam neked, és ez fáj. Most már így is fejezem be, igaz? Egyedül a gondolataimmal, a fájdalommal, a megbánással azért, hogy milyen ember vagyok és hogyan viselkedtem. Mindez örökké kísérteni fog... Senki nem hagyott úgy cserben téged, ahogy én. Egyszer talán majd megbocsátasz nekem, de tudom, hogy magamnak soha nem fogok megbocsátani...

Annyira fáj! Sírva nézem a ruhámon átszivárgó vért. Piros folt színezi a sárga anyagot, mint a kiömlött festék. Hideg a testem, kezdek reszketni. Az arcom is biztosan olyan sápadt, mint az égen ragyogó hold vékony sarlója.

Talán kijutok ebből a gödörből, ha fel tudom idézni, hogyan. Szél füttyül az Öngyilkosok Ormaként is ismert stonecliffe-i kőfejtő sziklás szakadékaiban. Néhány éve parkká akarták alakítani a bányát, de a kőbe vájt lépcsősor építése félbemaradt... egy lehetőség a haldoklók számára, hogy visszakúszhassanak az életbe. Az újjászületésre.

Körbetapogatom magam körül a csúszós, hideg talajt. Egy puffanással értem itt földet, és eltörtem a csontjaimat. Bárcsak itt lennél,

hogy irányt mutass és megmondd, merre menjek! Bárcsak elmondhatnám neked, hogy te voltál a példaképem, mindig miattad szerettem volna jobb ember lenni!

Vajon mit fogsz gondolni, ha rátalálsz a holttestemre?

Emlékszem, egy férfi öt hónappal ezelőtt leugrott a szikláról. Valószínűleg ahhoz a helyhez közel törte ki a nyakát, ahol most én fekszem. Egy hét elteltével találtak csak rá. Velem is ez fog történni?

Sikoly szakad fel a torkomból, éles késként metszi a hangszalagjaimat. *Segítség!* Kétségbeesetten, teli tüdőből üvölteném, de suttozásnál alig erősebb hang hagyja el a számat. Száraz a torkom. Szedd össze magad! Vonszold magad, ha kell, előrébb, előrébb! Ragadd meg a sziklát! Ujjaim a földbe vájnak, és a bal csuklómba hasító fájdalomtól elszédülök. Amikor felemelem a fejem, csillagok táncolnak a szemem előtt, és tudom, hogy kezdem elveszíteni az eszméletemet. Ha ez megtörténik, akkor meg fogok halni, és sosem látlak többé, nem tudom elmondani, mennyire szeretlek, és hogy mennyire sajnálom. A harisnyám és a ruhám átázott a vértől, csipőmtől a bokámig nedvesen tapad rám.

Nehéznek érzem a fejem, feldagadt, és ködös elmém nem segít a koncentrációban. Olyan erősen csikorgatom a fogaim, hogy az állkapcsom tompán lüktetni kezd. Nedves földdel vegyes édes vérszagot érzek. Haláltól bűzlik. Várom, hogy szemem előtt lepergjen az életem, mint a filmekben. Eszembe jut a mosolyod. És más emberek is, akiket szeretek. Ekkor már tudom, hogy kezdem feladni, de nem tehetem, mennem kell tovább.

Itt is van az első lépcső széle, megérintem lehorzsoltságommal. Felhő takarja el a holdat, ahogy felsikoltok a fájdalomtól, amikor először próbálom magam felhúzni. Eltört a csuklóm? Nem bírom el magam. *Gyerünk már!* A második próbálkozásnál leválik az

egyik körmöm. Fennakad a szemem a rám törő fájdalomtól. Tenygerem csúszós és nedves, a kövekre ömlik az életet jelentő vérem. Megragadom az első lépcsőt, de ujjaim nem találják a fogást. Mielőtt észbe kaphatnék, ismét zuhanok, ezúttal csak mintegy fél métert. Fejem a kőfejtő hideg talajához csapódik.

Ha mellettem volnál, mindenért bocsánatot kérnék tőled... és figyelmeztetnélek is.

Mert legközelebb érted jönnek el...

ELSŐ FEJEZET

A LEGMEGHATÁROZÓBB ÉRZELMEM tulajdonképpen egy szín: a kék. A töredezett kék lakk a körmeim. Kék ajkai. A kórházi világítás kékes árnyalata, ami a fehér ágyneműt is kékre színezi.

Arcát egy szőke tincs takarja. Elsimítom és a füle mögé tűröm, szinte várva, hogy a szemét forgatva és huncut mosollyal tiltakozzon, a szemét azonban csak akkor tudná forgatni, ha nyitva lenne. De nincs nyitva.

Meglepetten tapasztalom, hogy eddig még nem ejtettem könnyet. Talán a kórház savanyú fertőtlenítőszaga fojtja le az érzéseimet, vagy talán az ajtóban udvariasan álldogáló halottkém, aki arra vár, hogy azonosítsuk a testet. Vár, hogy kipipálhasson egy mezőt, elvégezhesse a papírmunkát, majd ugorhasson a következőre. Még is azt mondta, annyi időt töltünk itt, amennyit akarunk, amennyire szükségünk van. Ezt teszik a gyászoló szülők, igaz? Annyi időt töltenek gyásszal, amennyit akarnak. A keserűség szivacsáivá válnak, felszívják a könnyeket, majd mindenki mást elmosnak a bánatukkal. Már most tudom, hogy a mellettem halkán sírdogáló Charles pontosan így fog gyászolni.

Az én szemem azonban száraz marad, helyette Grace ujjait nézem, a töredezett kék lakkot, a horzsolásokat a bőrén, a földet a

körme alatt. Amikor a kőfejtőbe zuhant, még élt, és a földbe kapaszkodva próbált elkészni a lépcsőig. Nyílt sípcsonttörést szenvedett, és elvérzett, miközben kilátástalanul vonszolta magát a földön.

Bal kezének kisujjáról hiányzik a köröm. Egyre csak azt az ujjat bámulom, feldühít a látványa. Haragomat sem a fertőtlenítő szaga, sem a jóindulatú halottkém, sem a szőke hajtincs, sem a lányom rancos, halott ajkának látványa nem tudja eltompítani. Fortyog bennem a düh, mert a lányom, az én tizenhét éves, csodaszép lányom nem fekket élettelenül egy hordágyon ebben a létszámhiányos kórházban. Ébren kellene lennie, forgatnia a szemét, dobálnia a haját, és engem levegőnek nézve a telefonját nyomkodnia, amitől sosem vált meg. Nem itt kellene feküdnie.

– Ő az. – Charles hangja elcsuklik, és elfojtott nyögés tör fel a torokból.

Szinte ösztönösen a karjára teszem a kezemet, de szemem nem mozdul a hiányzó ujjkörümről.

– A lányuk? Grace? – kérdezi a halottkém.

– Igen – válaszolom, mivel Charles kezd teljesen összetörni.

Megragadja az ingem gallérját, és az arcát a nyakamba temeti. Rövidesen forró könnyek nedvesítik be a bőromet, és ahogy a teste az enyémnek nyomódik, érzem a szívverését. Én is átölelem, simogatom a haját, vigasztalom. Miért nem én török össze? Nem az anyának kellene magába roskadnia a sírástól, sikítózni, tövestől kitépni a haját? Verni a mellkasát és jajgatni?

Igazság szerint túl dühös vagyok a fájdalomhoz, de nemsokára megjön az is. Tudom.

Átölelve tartom a férjem. Fejünk felett kétszer megvillan a lámpatest. Charles ujjai a vállamba vájnak, de nem bánom, mert így koncentrállhatok a fizikai fájdalomra, és uralkodni tudok a bennem

tomboló haragon. A halottkém próbál nem figyelni minket, de látom, hogy lopva mégis azt teszi. Félek, nem tűnök-e túl merevnek, érzelemmentesnek vagy hidegnek. Nem mindig úgy reagálok, ahogy a többi ember, de ezt tudom magamról. Tudom, hogy milyen vagyok.

– Sajnálom – szólal meg Charles.

Felegyenesedik, és hátrasimítja a haját. Leveszi a szemüvegét, és egy zsebkendővel megtörli a szemét; ám néhány másodperccel később ismét friss cseppek remegnek egérszürke szempilláin. Hátralep, a lányunkra néz, így én is ismét Grace felé fordulok.

Mozdulatlan, élettelen. Megpróbálom elképzelni, milyen lesz nélküle az élet. Nem készítek neki többé reggelit; többé nem ébresztenek fel délutáni szunyókálásomból a hegedüleckéi; nem megyek érte többé az iskolába; nem vitatkozok többé velem, amikor rászólok, hogy tegye el a telefonját, vagy megkérdezem, hogy van-e barátja. Tizenhét évig ő volt életem középpontja. Minden ébren töltött órám hozzá kapcsolódott, aki a testemből sarjadt, majd abból bújt ki. És most, alig néhány óra leforgása alatt, végleg megszakadt ez a kapocs.

Na végre. Itt a fájdalom. Már alig vártam.

Annyi időt kaptunk az azonosításra, amennyire szükségünk volt, de nem tudom megmondani, meddig voltunk abban a szobában. Charles egy ideig fogta Grace kezét. A vége felé elkezdtem fel-alá járkálni, azon gondolkodva, milyen hirtelen és erőszakos is volt a halála. Nem tudtam elhessegetni magamtól a leszakadt köröm képét. Valamilyen okból a törött láb nem tűnt olyan lényegesnek. Talán azért, mert eltakarta a lepedő. Grace igazi lányos lány volt, egyszer elsírta magát, amikor letört az egyik gondosan manikűrözött

körme. Ráadásul most az egyik le is vált az ujjáról... Biztosan borzasztóan fáj neki.

És ez teszi ezt a tragédiát még igazságtalanabbá, ezért vagyok inkább dühös, mintsem szomorú. Mert a gyermekem szenvedett, még az utolsó pillanatban is. Sokkal többet szenvedett, mint amennyit egy olyan jó embernek, mint amilyen ő volt, kellene. Egy tehetséges, szép, kedves tizenhét éves lánynak nem így kellene meghalnia.

Hol itt az igazság? Ez nem jogos.

Emlékeztettem magam, hogy az igazság nem olyan, ahogyan mi elképzeljük. Az univerzum nem fog úgy táncolni, ahogy füttyülünk, nem teszi jóvá a rosszat, egyszerűen csak közömbösen szemlél minket, de túl arrogánsak vagyunk ahhoz, hogy ezt megértsük.

– Most mi lesz? – kérdezem.

Charlesszal egy váróteremben ülünk és rendőrtisztekkel beszélünk Grace hirtelen haláláról. Mullen közrendőr szerintem túl fiatal és tapasztalatlan efféle ügyekhez. Azt akarom, hogy minden lehetőséget számba vegyenek, hogy megtudjuk, miért halt meg a kislányom – azt akarom, hogy olyan ember vezesse a nyomozást, aki minden fűszál alá benéz, Mullennek azonban ilyen babaarccal még egyetemi bulikon volna a helye. A másik, Slater nyomozótiszt idősebb és remélhetőleg bölcsebb is. Álla hegyes, arcán közömbös kifejezés ül, olyan embernek tűnik, aki nem vesztegeti feleslegesen az időt. Slaterrel tegnap beszélünk először, amikor Grace nem jött haza az iskolából.

Ő vezette a keresést, ami végül a kőfejtőbe, Grace-hez vezetett. Biztos vagyok benne, hogy sosem felejttem el, amikor felhívott minket, és csendesén beszámolt a történekről: holttestet találtak.

Most is ugyanez a fegyelem sugárzik belőle, miközben velünk beszél.

– A boncolás fogja feltárni az okokat, de a lányuk halálát nem kezeljük gyanús esetként.

Azon kapom magam, hogy kihúzom a derekam.

– Nem gyanús? Órákig nem jött haza. Valaki elvihette, és... – A térdeimen nyugvó kezeim megszorítják mindkét lábamat, körmeim a hússomba vájnak.

– Tudom – mondja Slater gyengéden. – Ugyanakkor tájékoztatnom kell, hogy Grace zsebében találtunk egy üzenetet. Úgy gondoljuk, valószínűleg öngyilkos lett.

– Öngyilkos? – kérdezi Charles, én pedig máris nyújtom a kezem a nyomozó felé, nyitott tenyérrel felfelé.

– Szeretném elolvasni – közlöm, a tenyeremet előtte tartva.

Charles újra elsírja magát. Slater nyomozótiszt vet egy futó pillantást a könnyező férjemre, majd ismét rám néz. Bólint.

– Rendben. Van itt egy másolat.

Megjegyzem magamnak, hogy kérjem el az eredetit, ha befejeződik a boncolás. Látnom kell, meg kell érintenem ahhoz, hogy elhiggyem, valódi.

Mullen közrendőr adja át a papírlapot. Csak nagy erőfeszítéssel állom meg, hogy ki ne tépjem a kezéből. Ha a lányom tényleg megölte magát, látnom kell a bizonyítékot.

Charles mellém hajol, én pedig kisimítom a papírt. Még a fénymásolaton is felismerem Grace kézírását; örökre eszembe vésődött, hogyan kanyarítja az *y*-t. A pontok az *i* betűin mindig kicsit balra tartanak. Sorai sosem térnek ki az egyenesből, mindig tartják a vonalat. Én segítettem neki, mikor írni tanult.

– Felismerik a kézírást? – kérdezi Slater nyomozó.

– Grace írása – erősítem meg.

Tudom, hogy Grace írta ezt a levelet, a gondosan írt hurkok és pöttyök mögött mégsem látok semmit a lányomból. Rövid, érzelmentes üzenet, benne émelyítő kétségbeeséssel.

*Kedves Anya és Apa,
Nagyon sajnálom, de minden olyan kilátástalan. Azt hiszem, nincs tovább.*

*Szeretettel,
Grace*

Se búcsú, se érzelmek, semmi magyarázat, hogy mi okozhatta az életkedve hirtelen elvesztését. Semmi, ami arra a lányra utalna, akit ismertem, szinte csak sablonszöveg. Nem tudom, mit is vártam valójában egy búcsúlevélről, de nem ezt.

Nem tűnik igazinak.

Sokkos állapotban vagyok, ami azt jelenti, hogy a józan ítélőképességem nem feltétlenül működik jól. Kibillentem az egyensúlyomból. Életem értelme helyén fekete űr tátong, és talán a testemen végigiramló érzelmeknek sem hihetek. De úgy gondolom, ez a búcsúlevél nem igazi. Hogy csak egyvalamit említsek, egy teljes sort átfirkáltak, olvashatatlaná téve az odaírt szavakat. Abban mi állt? Miért húzták át?

A színes fénymásolaton azt is látni, hogy a kihúzott sort más színű tintával firkálták át, mint amilyenell az eredeti üzenet íródott. Ez különös. Miért tenne ilyet Grace? Miért használna más színű tintát?

– Istenem... – nyögi Charles. – Nem tudtam, hogy meg akar halni. Tizenhét éves volt... ez nem igazságos! Kat? – Felém fordul, mintha tőlem várná a megváltást.

– Nem vettek észre bármilyen változást Grace viselkedésében az elmúlt napokban? – kérdezi Mullen közrendőr.

Megrázom a fejem.

– Nem. Grace nem ölte volna meg magát.

– Tudom, hogy nehéz... – kezdi Slater, de közbevágak.

– Még ez sem olyasmi, amit Grace írna. – Megütögetem a fénymásolatot. – Grace nem akart öngyilkos lenni. Mindene megvolt, amiért élni akart.

– Valóban így tűnhet, de a tinédzserkori öngyilkosság sajnos nem ritka. A kamaszokra súlyos nyomást helyeznek a vizsgáik és a személyes kapcsolataik.

– Ezt tudom, de ismertem a lányom! – csattanok fel. – Nézze meg ezt a cetlit! Miért húzna át egy teljes sort más színű tollal?

– Ennek sok oka lehet – mondja Slater nyomozó lassan, mintha azt gondolná, hibás a felfogóképességem. – Talán kifogyott az első toll. Esetleg olyasmit írt, amit megbánt, és nem akarta megbántani vele önöket.

– Akkor miért nem írta át? – kérdezem. – Egyáltalán mikor halt meg?

– Ezt a boncolás fogja megmondani – válaszolja Slater, összevonva a szemöldökét. – Jelenleg úgy gondoljuk, éjfél körül halhatott meg.

– És addig mit csinált? – kérdezem követelőzve. – Hova ment? Kivel volt?

– A rövid válasz az, hogy nem tudjuk – feleli Slater. – Ám ha figyelembe vesszük a bizonyítékokat... a búcsúlevelet, a helyszínt... Tudjuk, hogy a kőfejtő vonzza az öngyilkosjelölteket. Úgy gondolom, ebben az esetben nem történt büntény. – Megáll, és lassan felemeli a kezét, mintha egy elmebeteget akarna megnyugtatni. – Nagyon

sajnálom, ami történt, Mrs. Cavanaugh, tudom, nehéz ezt elfogadni, de ne feledje, hogy éppen ön azonosította a búcsúlevelet.

– Nem számít, hogy ő írta-e – válaszolom, nem fogadva el a vereséget. – Szerintem valaki kényszerítette, hogy leírja mindezt. Az a Grace, akit én ismertem, nem lett volna öngyilkos. Boldog volt!

– Kat... – Charles a térdemre teszi a kezét.

– Nem, Charles, figyelj már rám! Te nem hiszed el ezt, ugye? Ugye nem hiszed el ezt a hazugságot? – Összegyűröm a papírt, és reszkető ujjakkal felemelem.

Érzem, hogy megszorít a keze.

– Nem akarom elhinni... de ez Grace kézírása. Nehezen bírta az iskolát, és tudod, hogy néha hangulatváltozásai is voltak.

Hitetlenkedve rázom meg a fejem, nem értem, miért hiszi el a férjem mindezt feltétel nélkül. Visszafordulok Slater nyomozótiszthez.

– Ellenőrizték a köztéri kamerákat? Kérdeztek tanúkat? Kivel volt ennyi időn keresztül?

Slater megköszörüli a torkát, és ugyanazon a monoton hangon felel, mint eddig is.

– Amikor Grace először eltűnt, megkérdeztük az iskolatársait is, de senki sem látta elmenni. Sajnos egy ilyen kis helyen, mint Ash Dale, nincs túl sok köztéri kamera, de ellenőrizni fogjuk őket.

Úgy beszél velem, mint egy gyerekkel, és ezt nem tudom elviselni. Nem tudok tovább megmaradni ebben a szobában, ennyi emberrel! Lelököm Charles kezét a térdemről, felállok, és faltól falig járkálok. Slater nyomozó ígérete üres, semmi más célja nincs, mint hogy megbékéltsen, de azért mégis valami.

A test azonosítását követően ilyen hamar senki sem fog rám hallgatni. Azt fogják hinni, hogy elragadtak az érzelmeim, hogy elvakít

a fájdalom, hogy csak egy gyászoló anya vagyok, aki dédelgetésre szorul. Mindennél jobban szerettem a lányomat. Ő volt az egyetlen igazi kapcsom ehhez a világhoz, akin keresztül mindenki máshoz viszonyultam. Ha őszinte akarok lenni, kizárólag Grace-t szerettem életemben, senki mást. Slater nyomozótiszt, Mullen közrendőr, a tapintatos halottkém és még a férjem sem jelent számomra sokkal többet, mint az életemben jövő-menő emberek. Grace volt az egyetlen, akit igazán szerettem, és most meghalt.

Ha Slater nyomozó nem tudja vagy nem akarja kideríteni, mi történt vele, majd én fogom megtenni.

MÁSODIK FEJEZET

NEM VOLT JÓ ÉLMÉNY A SZÜLÉSEM. Grace farfekvéses volt, a köldökszinór a nyakára tekeredett, és a bába még a zokniját is átizzadta. A nagy kapkodásban túl erősen húzták meg a köldökszinórt, és el is szakították. Sok vért vesztettem, delíriumos, ködös állapotba kerültem, amíg megfürdették és megvizsgálták Grace-t. A szülés véres káosztát vérátömlesztés követte, így egy géphez kötve találtam magam, miközben Charles a karjába vette Grace-t, és lapos fejcskáját simogatta. Fáradtan néztem, és abban a pillanatban borzasztóan féltékeny voltam, amiért olyan könnyen megnyugtatta, annyira szerette azt a picit emberkét, aki az én testemben nőtt, és akinek a születésébe majdnem belehaltam. Én akartam őt a karjaimban tartani, azt akartam, hogy az én mellkasomon feküdjön, látni akartam, ahogy mély, nyugodt álomba merül. Azt a tökéletes pillanatot akartam, amit minden anya megél – legalábbis ezt hitték el velem.

A szülést követő napokban egy részem neheztelt a kisbabára, amiért olyan fájdalmakon kellett keresztülmennem miatta, ráadásul gyakorlatilag egész nap vöröslő, ráncos képpel üvöltött. Nem akart szopni. Ha néha mégis sikerült megszoptatnom, utána szörnyű görcsökben fetrengtem. Grace sosem volt hajlandó aludni, én pedig teljesen

ki voltam merülve, alig tudtam néhány másodpercre bezárkózni a fürdőszobába, hogy kibírjam az iszonyú fájdalmakat. Csak akkor nyugodott meg, amikor Charles fel és alá sétált vele a kórház folyosóján. Engem egyszerűen nem akart, és egy halk, paranoid hang azt mondta, személyes okai vannak. Minden hibámat látta. Tudta, ki vagyok, és elutasította a szeretetemet, mert nem voltam rá érdemes.

Grace kezdeti elutasítása azonban csak megerősített abban, hogy harcolnom kell érte. Miután felépültem a vérvesztéségből és visszanyertem valamicske erőt, a mellkasomra fektettem, és hagytam, hogy elaludjon. Picike öklébe csúsztattam az egyik ujjam, és hagytam, hogy olyan erősen szorítsa, ahogy csak tudja. Ha sírt, megsimogattam a fejét, éreztem a sima haj tapintását lapos koponyáján. Ásított, és előtűnt rózsaszín szája, én pedig le voltam nyűgözve. Még az általa kiadott fura hangokat is örömmel hallgattam, miközben néztem az ajkán növekvő nyálbuborékokat.

Ilyen szörnyű körülmények között jöttem rá, hogy kezdem megszeretni a lányomat, és nem azért, mert muszáj volt, hanem mert szerettem vele lenni. A részem volt... tulajdonképpen ő volt a jobbik részem. Meg akartam védeni, és mindennél jobban szerettem volna jobb emberré válni a kedvéért.

De bárhogyan is igyekeztem, nem vagyok biztos abban, hogy valaha is igazán jobb emberré váltam volna.

Amikor hazaérünk a hosszú, idegtépő azonosítás után, Charles azonnal a konyha felé veszi az irányt, és whiskyt önt egy pohárba. Georgie és Porgie, két örökmozgó fekete labradorunk először az én lábamhoz dörgölőzik, megnyalják a kezemet; majd Charleshoz futnak. Biztosan érzik, mennyire feldúlt.

Ködös tudatomon át hallom, ahogy egyikük nyüszíteni kezd. Nem tudom nézni.

Mérges gázokból álló felhő vesz körül, ami minden erőmet elszívja, és elvágja tőlem Charlest, a kutyákat, és gyönyörű, viktoriánus udvarházban kialakított otthonunkat.

Nem töltök időt azzal, hogy a férjemet vigasztaljam. Elindulok felfelé a lépcsőn, s útközben elhajigálom a kabátomat meg a cipőmet, és mindent ott hagyok, ahova esik. Ahogy túsarkúm a lépcsők felületébe csapódik, megremegnek a falakon függő olajfestmények keretei.

Az öreg padló nyikorog a lépteim alatt. Olyan erősen markolom a tölgyfakorlátot, hogy kifehérednek az ujjzúleteim.

Grace szobája egy ajtók szegélyezte hosszú folyosó végén van.

Farleigh Hallban összesen hét hálószoba található. Tulajdonképpen az egész első emelet Grace-é volt, mert a legnagyobb, a régi bálteremből átalakított hálószoba a második emeleten van. Most, ahogy végigmegyek a folyosón, belém mar, milyen üres lesz nélküle ez a ház. Sokáig vágytam Farleigh Hallra, alig vártam, hogy itt élhessek. Miután először idelátogattam, hazamentem az apró lakásomba, és úgy gyakoroltam a címet, mintha az enyém lenne: Kat Cavanaugh, Farleigh Hall, Ash Dale, Derbyshire. Házsám nincs. Se „3/b lakás”, se fatetvek a konyhában. Charles kiutat kínált a szegénységből, és alig győztem kitépni kövérkés ujjai közül, azzal azonban nem számoltam, hogy a pénznél is sokkal értékesebb kincset kapok majd tőle: Grace-t.

Miután olyan sokáig vágytam a Farleigh Hall nyújtotta luxusra, most megérintem a mahagóniberakásos falakat, és a fa hidegségén túl semmit sem érzek. Ez a ház csak egy héj Grace hangja, a szobájából kiszűrődő zene hangja nélkül. Behunyom a szemem, és még

mindig hallom, ahogy a hegedűn gyakorol. A gyász úgy tör fel bennem, mint a forgószél; az egyensúlyom elvesztésével fenyeget.

Amikor a szobájához érek, lélegzet-visszafojtva kinyitom az ajtót. Biztosan más lesz odabenn minden. Felismerhetetlen rendetlenségnek kell lennie, mintha apokalipszis söpört volna végig rajta, mintha felperzselték volna a földet, ami sosem lesz már olyan, mint volt – de semmi sem változott azóta, hogy tegnap reggel elindult az iskolába. Azóta még nem jártak itt a takarítók, hogy Grace eltűnt, így a szobában még mindig az ő illata leng. A ruhái az ágy lábánál álló díványon hevernek, az ágyneműje egy kupacba összegyűrve, mint mindig. A hegedűje a sarokban álló állványon. Bármikor kiléphetne a fürdőszobából törülközőbe csavart fejjel, elcsúszott arcmaszkkal. Megállok az ajtóban, és mosolyogva várok rá. Ma mit szeretnél, Grace? Nyugtató mézes pakolást? Hűvös uborkamaszkot? Talán menjünk pedikűröztetni a faluba?

De soha többé nem lép ki a fürdőszobájából.

Én pedig nem tudom kiverni a fejből a kék színt.

Beburkolózom az összegyűrt ágyneműbe, és beszívom, ami a lányom illatából maradt.

Meg kell tennem, és egyedül kell megtennem. Van valaki, akinek el kell mondanom, mi történt Grace-szel.

Charles felajánlotta, hogy elvisz kocsival, de akkorra már alig ha volt teljesen magánál, mire párás szemekkel sikerült lebotorkálnom a lépcsőn. Egyébként sem megyek oda soha autón, vagy taxit hívok, vagy buszozom. Ma taxit hívok. Charles szerint szívmengetően viselkedem, mert én a semmiből jöttem, ő pedig dúsgazdag, pedig csak nem akarom, hogy azok az emberek, akikhez megyek,

tudjanak a körülményeimben beállt változásról. Nem akarom, hogy bármit tudjanak rólam. Ha lehetne, soha többet nem mennék oda, de akit meg kell látogatnom, makacs. Én keményen dolgoztam, hogy elkerüljek onnan, ahonnan származunk, de ő nem volt hajlandó elmenni.

Mielőtt megérkezne a taxi, Charles whiskyjének nagy részét lehajtom, hogy jótékony ködbe burkoljam a tudatom, és könnyebben túléljem ezt az utat. Charles ismét sírni kezd, én pedig megkeresem a cipőmet, felkapom a táskámat, és kint várom meg a taxit, mert nem vagyok képes tovább elviselni vigasztalásra éhez, síró férjemet. Nem sportszerű, hogy tőlem vár vigasztalást, amikor már minden könnyem felszáradt és a lelkem üregessé vált. Hogyan tudnám megnyugtatni? Mi maradt belőlem?

Amikor beülök a hibrid autóba, halk fütty hangzik a kocsí sofőrüléséről.

– De szép házuk van!

– Tudom.

Megadom a címet, és a sofőr beprogramozza a GPS-ébe. Savanyúan ül gyomromban a whisky. Valahányszor behunyam a szemem, Grace beszakadt körmeit és a testét borító vágásokat látom.

– Nem vezet ma? – kérdezi a sofőr. – A maga helyében elvinném egy körre azt a Jaguart. Egy ilyen szép tavaszi napon még a tetejét is leengedném.

Megrázza a fejét, mintha örültnek tartana, amiért nem élvezem a vagyonomat.

– Ma nem – mondom. – Tegnap meghalt a lányom.

Mielőtt elhelyezkednék az ülésen, látom a visszapillantó tükörben, hogy a sofőr elsápad. Tompa fájdalom lüktet a koponyámban és a hasamban; az egész testembe kisugárzik. Helyes, jöjjön csak

a fájdalom. Behunyom a szemem, és elképzelem Grace-t a hordágyon. Ha még több whiskyt ittam volna, talán teljesen kizárhatnám a fejemből. Charles csinálja jól: iszik, sír, és úgy nyújtogatja a kezét, mintha egy ölelgetésért síró baba lenne. Én miért nem tettem ugyanígy? Miért nem törtem össze, hogy mindenki engem vigasztalhasson?

Nem, egy anyának kötelességei vannak. Megteszem, amit tennem kell, és próbálok jól elvégezni a dolgom, bár nem csak felebaráti szeretetből. Van egy titkos okom is. Tudom, hogy a lányom nem ölte meg magát, és van néhány ember az életemben, akik kapcsán meg kell bizonyosodnom, nem bántották-e a gyerekeket. Éppen egyikükhöz tartok. Látni akarom az arckifejezését, amikor elmondom neki, hogy Grace meghalt. Talán megtudom, hogy valójában mi történt a lányommal azon a napon.

HARMADIK FEJEZET

AZ UTCA VÉGÉN SZÁLLOK KI, és odanyújtom a taxisnak a viteldíjat. Motyogva nyilvánít részvétet. Becsapom a kocsiajtót.

Ha ide jövök, akkor többnyire úgy vedlem le a vagyonomat, mint ha második bőr lenne, jellegtelenül öltözöm, hajamat szoros lófarkokba fogom. Ő az egyetlen, aki tudja, hogy élek, és szégyelli. Szégyell engem. Ma azonban teljesen elfeledkezem a szokásos szertartásról. Ugyanazokat a ruhákat viselem, amiket reggel oda sem figyelve felkaptam. Drága ruhákat, amiket mindennap hordok: kasmírkardigán, Louboutin túsarkú, Mulberry bőrtáska. Általában kerülöm ezeket a márkákat, mert mindig kötekedik velem miattuk, de most már nem tudok mit tenni. Reszketni kezdek, és megfordul a fejemben, hogy visszahívjam a taxit.

– Katie, te vagy az?

Ismerős hang szólít az egyik sorház betonfallal kerített kertjéből. Egy nő sántikál felém, műszálas nadrágja susogós hangot hallatva gyűrődik össze a combjai között. A kerítésre támaszkodik.

– Nézzenek csak oda! Alig ismertelek meg! Nagyon szép a táskád – mondja. Álla alatt le-fel lötyög a rózsaszín hús.

– Jó napot, Mrs. Nash! Műbőr.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

- Susanhoz tartasz? – érdeklődik.
- Igen – felelem, és próbálok továbbbindulni.
- Szuper. Mondd meg neki, hogy üdvözlöm!

Odébb söprök az arcom elől egy hamuszőke tincset, és a nő felé bólintok. A lakótelepen mindenki imádja Susant, ahogy Mrs. Nash hívja (én máshogy szólítom), ami nem csoda, hiszen Susan egy rakás pénzt osztott szét köztük. Milyen szerencsések az Old Barrow lakói! Természetesen Charles pénze volt, és a költözésére kapta, de úgy döntött, inkább azt hazudja a barátainak, hogy nyert a lottón, és szétosztotta köztük a pénzt.

Magas sarkúm kopog a járdán. Már a sorházak mögött járok, nézem a kitergetett ruhákat és a műanyag kerti bútorokat. Minden lépéssel közelebb kerülök ahhoz a házhoz, és minden lépéssel egyre gyorsabban ver a szívem. Borzalmas gondolat fészkel be magát a fejembe: mi van, ha most vesztetem el az önuralmam és török össze? Mi van, ha Grace halála azért nem tudatosult még bennem, mert még senkinek sem beszéltem róla, leszámítva a taxist?

Még néhány lépés, és megérkezem gyermekkori otthonomhoz. Szokás szerint nagy levegőt veszek, hogy megnyugtassam magam. Az emeletes, két hálószobás házban el kellett volna férnie anyának és lányának, de anyám, Susan, mindig is szeretett gyűjtögetni. Nem jövök ide gyakran, Grace-t pedig sosem hoztam el. Ha anyám látni akarta Grace-t, mindig felajánlottam, hogy kifizetem a taxiját, de ő mindig busszal jött – bár nem túl sűrűn. Rendszeresen elfeledkezett Grace születésnapjáról – az enyémet mindig elfelejti –, karácsonykor pedig mindig találomra jött attól függően, hogy megbeszélte-e programot a szomszédokkal. Engem sosem zavart, csak Grace csálódottsága kavart fel, amikor a nagymamája arra sem vette a fáradságot, hogy születésnap üdvözlőlapot küldjön neki.